

Arrest

nr. 284 211 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 11 juni 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 12 oktober 2018 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk op 23 mei 2018. In 2019 verliet verzoeker België en keerde vrijwillig terug naar Albanië.

Verzoeker komt volgens zijn verklaringen België opnieuw binnen midden september 2021 en dient hier op 21 september 2021 huidig, tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) verklaart dit verzoek op 24 december 2021 kennelijk ongegrond. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten. Op 11 juni 2018 diende u een eerste maal een verzoek om internationale bescherming in België in. Als asielmotief haalde u aan dat u de schuldeiser van uw vader vreesde. Op 12 oktober 2018 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in uw verzoek een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat u reeds op 23 mei 2018 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Aan het einde van 2019 verliet u België om vrijwillig naar Albanië terug te keren. In Albanië begon u in februari 2021 een relatie met D. L. Haar familie verlangde echter een meer bemiddelde partner voor D. . Toen haar familieleden jullie relatie vernamen begin mei belden ze u op met de boodschap dat u D. moest komen ophalen en in huis moest nemen. D. zag echter af van de breuk met haar familie, buisde voor haar examen aan de politieacademie en vroeg haar familie of ze eind augustus enkele dagen naar huis mocht terugkeren. Op aansturen van haar moeder stond haar familie dit toe, maar eens aangekomen lieten ze haar niet meer terug naar u vertrekken. Tegelijkertijd werd u door haar familieleden aangemaand haar met rust te laten en werd u met de dood bedreigd. U wist niet of ze het al dan niet ernstig meenden maar achtte uw leven niet veilig en verliet Albanië op 15 september 2021 om op 21 september 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. In uw tweede verzoek werpt u een vrees voor uw leven op gezien de doodsbedreigingen die u ontving. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U geeft aan dat u aan paniekaanvallen lijdt en hierdoor hartritmestoornissen en moeite om u precies uit te drukken kunt ervaren (CGVS, p.2). Vooreerst dient er aangekaart dat u geen enkel stuk neerlegt om uw psychische aandoening te staven. Hoewel u uitdrukkelijk om dergelijke stukken gevraagd werd, daar u stelt dat u hiervoor in Albanië in behandeling was, liet u na medische attesten over te maken (CGVS, p.2,3,12). Bovendien kan er niet aangenomen worden dat uw psychische problemen uw deelname aan het persoonlijk onderhoud bemoeilijkten. Hoewel u meent dat het CGVS niets kan doen om u hierin bij te staan werd er u uitdrukkelijk gevraagd om telkens te melden wanneer u het moeilijk had (CGVS, p.2). Op geen enkel moment bracht u tijdens het persoonlijk onderhoud ter sprake dat u het moeilijk had. Noch brachten u of uw advocaat aan dat u omwille van uw psychische problemen moeite zou hebben om volwaardig aan het onderhoud deel te nemen (CGVS, p.12). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud kan evenmin afgeleid worden dat uw cognitieve vermogens door uw psychische problemen aangetast werden. Bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. Bij terugkeer naar Albanië vreest u gedood te worden door de familieleden van D. omdat zij uw relatie met haar afwijzen (CGVS, p.3,4). Vooreerst moet er vastgesteld worden dat meerdere tegenstrijdigheden uw asielrelaas ontsieren. Zo legt u afwijkende verklaringen af over de bedreigingen die u ontving. Op het CGVS verklaart u meermaals expliciet dat de bedreigingen van de familieleden van D. eind augustus begonnen toen ze naar huis terugkeerde (CGVS, p.6,8). Als u herinnerd wordt aan uw uitspraak bij de DVZ dat u de laatste drie maanden voor uw vertrek uit Albanië bedreigd werd, zegt u opeens dat u bedreigd werd sinds de eerste dag dat u haar thuis ging ophalen (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16; CGVS, p.11). Gevraagd te vertellen over de bedreigingen die u voor eind augustus ontving, grijpt u deze kans niet om uw verklaringen te verduidelijken, maar zegt u droogweg dat u niets toe te voegen heeft (CGVS p.11). U moet andermaal op de hierboven uiteengezette tegenstrijdigheden gewezen worden, waarna u er geen verklaring voor aanhaalt en slechts uw laatste versie herhaalt (CGVS, p.11). Aangezien de bedreigingen die u kreeg de kern van uw verzoek uitmaken, haalt deze tegenstrijdigheid het geloof in uw beschermingsnood ernstig onderuit. Ook over de inhoud van de doodsbedreigingen die u ontving kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen. Zo geeft u expliciet als enige inhoud van de berichten aan dat ze stelden dat u D. meenam, niet goed voor haar zorgde, haar afleidde tijdens haar examens en dat u haar

moet laten vallen omdat ze u niet zomaar zouden vergeven (CGVS, p.8). U gevraagd waar u, gezien deze berichten en u bereidheid D. op te geven voor vreest, voegt u opeens toe dat ze ook de boodschap "we gaan je doden" in deze berichten inlasten (CGVS, p.9). Nochtans kan er aangenomen worden dat een doodsbedreiging zelf u wel bij zou blijven. Dat u de bedreiging zelf niet spontaan maar slechts na herhaaldelijk vragen kan vermelden, schaadt het geloof in uw vrees op vervolging. Over de reactie van haar broers op D. 's thuiskomst bent u evenmin consistent. Zo beweert u op het CGVS dat u geen idee heeft wat haar broers ervan vonden dat D. naar huis terugkeerde eind augustus (CGVS, p.9). Twee maanden eerder wist u echter dat haar broers ertegen waren dat D. terugkeerde (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Ook deze inconsistentie kan u niet uitklaren (CGVS, p.12). Voorts kunnen ook uw verklaringen over de afwijzende houding van de familie van D. niet overtuigen. Als u eerst gevraagd wordt waarom de familieleden van D. geen geschikte partner voor haar vonden, bekent u dat u de reden niet weet. U oppert wel dat ze misschien een koning wilden terwijl u een heel simpele jongen bent, maar u sluit af met de bedenking dat u het echt niet weet (CGVS, p.7). Met enige verbazing wordt u gevraagd of u D. vroeg naar de reden voor de houding van haar familie. U antwoordt niet alleen bevestigend maar voegt er vreemd genoeg meteen de reden, die u enkele minuten eerder nog niet wist, aan toe (CGVS, p.7). Dat u door de vraagstelling ineens tot nieuwe inzichten komt is allesbehalve overtuigend. Daarnaast valt het op dat u meermaals afwijkende verklaringen over de duur van uw relatie laat optekenen. Bij de DVZ klonk het dat u sinds anderhalf jaar een relatie heeft met D. , terwijl u op het CGVS spreekt over een beëindigde relatie die bijna één jaar duurde (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 13; CGVS, p.4). Uiteindelijk komt u maar aan een relatie van zes maanden wanneer u verklaart dat ze van februari 2021 tot eind augustus 2021 duurde (CGVS, p.4). Als u op deze afwijkende verklaringen gewezen wordt, telt u opeens de contacten op de sociale media bij de duur van uw relatie op om uw uitspraken bij de DVZ te verklaren (CGVS, p.11). Aangezien er echter consequent gesproken wordt over de duur van uw relatie en niet van de voorafgaandelijke kennismakingsronde kan uw vergoelijking voor de inconsistentie niet overtuigen. Indien u daadwerkelijk een serieuze relatie met D. had zou u de duur van deze relatie eenduidig moeten kunnen inschatten. Tenslotte bent u evenmin consistent in uw verklaringen over de maatregelen die u nam naar aanleiding van de bedreigingen. Na herhaaldelijk aandringen zegt u dat u als veiligheidsmaatregel enkel binnenbleef. Andere maatregelen trof u niet omdat u niet meer kon doen (CGVS, p.10). Nochtans zei u bij de DVZ dat u ook van telefoonnummer veranderde om de dreigberichten te vermijden (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Hierop gewezen besluit u met een eenvoudige bevestiging van uw uitspraak bij de DVZ (CGVS, p.10). Dat u dit niet spontaan kan opperen kan opnieuw allerminst overtuigen. Voorts is de familie van D. evenmin consistent in haar houding ten aanzien van u en uw relatie met D. . U geeft aan dat de familie van D. aandrang op een huwelijk toen ze van jullie relatie vernam (CGVS, p.6). Vanuit haar conservatieve gedachtegoed behoort een meisje immers tot de familie van de jongen indien ze niet meer maagd is. Omdat D. de traditionele regels negeerde en voorafgaand aan de relatie de toestemming van haar familie niet vroeg, schond ze de familie-eer en werd ze de facto verstoten, zo zegt u (CGVS, p.6). Hoewel haar familie een huwelijk als oplossing zag is het vreemd dat ze vier maanden later haar positie volledig herziet, D. terug in de familie opneemt en het verbreken van alle contacten tussen u en D. de gepaste oplossing lijkt. Dat de maagdelijkheid van D. en de hypotheek die dit op een toekomstige verbintenis legt opeens geen bedreiging meer vormt voor de familie-eer en D. na haar verstoting terug opgenomen wordt in haar familie is zeer verwonderlijk. Voor deze volledige ommekeer heeft u geen verklaring. U geeft slechts de weinig verhelderende respons dat u hun mentaliteit niet begrijpt en u ervanuit gaat dat ze in het begin niet nagedacht hebben (CGVS, p.6). Nochtans heeft u nadien nog contact gehad met D. . Ook al waren die contacten kort, u had ze kunnen aangrijpen om dit vreemde verloop uit te klaren (CGVS, p.8). Als belangrijke aanleiding voor de woede van haar familieleden jegens u wijst u op haar stopgezette opleiding aan de politieacademie. Haar familieleden zouden u de schuld voor haar slechte examens in de schoenen schuiven (CGVS, p.8,11,12). Gezien het belang dat haar familie en waarschijnlijk D. zelf ook aan haar opleiding hechtten, is het opmerkelijk dat u niet kan aangeven wanneer deze examens precies plaats vonden, voor welke vakken ze gebuisd was of zelfs welke vakken ze had tijdens haar opleiding (CGVS, p.11-12). Indien D. gedurende deze periode de weekends systematisch bij u doorbracht zou u beter op de hoogte mogen zijn van haar studieperikelen (CGVS, p.12). Daarnaast valt het eveneens op dat u de namen van de broers van D. niet kent noch kan u ook maar iets over hen vertellen (CGVS, p.7-8). Uw gebrek aan kennis doet niet enkel twifelen aan uw daadwerkelijke relatie met D. maar ook vooral aan het conflict dat u met haar familieleden gekregen zou hebben. Indien u daadwerkelijk gedurende de maanden dat u met haar samenwoonde en de daaropvolgende maanden dat u nog contact met D. onderhield in conflict lag met haar familieleden en door één van haar broers met de dood bedreigd werd, kan er minstens verwacht worden dat u hun namen kent of er zelf navraag naar doet (CGVS, p.10). Tevens kan er niet begrepen worden dat u naar aanleiding van de bedreigingen de hulp van de Albanese politie niet inriep. U geeft aan dat u naliet dit te doen omdat u het conflict niet wilde verergeren. Zo vraagt u zich luidop af wat er met u zou gebeuren als een van de familieleden van D. na drie maanden zou vrijkomen (CGVS, p.8-9). Aangezien u vreest om gedood te

worden, is het allerm minst duidelijk hoe uw situatie nog zou kunnen verergeren met een klacht. Als u die vraag gesteld wordt, verandert u van denkpiste. U stelt nu niet meer dat een arrestatie door de politie hun wraaklust zou vergroten maar dat er geen gerechtigheid is om beroep op te doen. Aanwijzingen dat er geen gehechtheid is in Albanië heeft u echter niet (CGVS, p.10). Uiteindelijk verdiept u zich verder in hypothetische situaties wanneer u verklaart dat u een klacht kan indienen, de politie hen kan oppakken en ze na drie of vier maanden voorhechtenis vrijgelaten kunnen worden door de rechtbank waarna ze zich kunnen wreken op u (CGVS, p.10). Uw uiteenzetting kan uw weigering om beroep te doen op nationale bescherming niet verklaren. Indien u daadwerkelijk vreest om gedood te worden in Albanië en u zelf erkent, dat de politie op basis van uw klacht actie zou ondernemen, is het allerm minst plausibel dat u nalaat dit te doen. Deze vaststelling ondergraaft verder het geloof in uw nood aan internationale bescherming. Tenslotte laat u na uw verklaringen te staven door uw dreigberichten niet neer te leggen. Ondanks uw initiële weigerachtigheid toont u zich namelijk bereid om de twee berichten die u in België ontving aan het CGVS over te maken (CGVS, p.4,5,12). Desalniettemin heeft het CGVS geen stukken van u mogen ontvangen binnen de afgesproken termijn (CGVS, p.5,12). Indien u daadwerkelijk over stukken beschikt die uw beschermingsnood kunnen aantonen, is het niet ernstig dat u deze stavingstukken niet alleen niet spontaan en zo snel mogelijk, maar zelfs niet na uitvoerig aandringen van het CGVS overmaakt. Deze lakse houding valt niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke nood aan bescherming. Evenzo is het weinig aannemelijk dat u de dreigementen die u in Albanië reeds ontving zomaar verwijderde (CGVS, p.5). Uw uitleg dat u er niet bij stilstond dat u ze nog nodig zou hebben kan geen verklaring bieden (CGVS, p.5). Uw antwoord op de dreigberichten bestond er immers in om in het buitenland internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p.8). Dat u uw eerdere ervaringen met de Belgische asielprocedure in gedachten ervoor koos om uw bewijsmateriaal te vernietigen is allesbehalve plausibel. Zelfs indien – in tegenstelling tot uw verklaringen – uw eerste gedachten niet naar een verzoek om internationale bescherming uitgingen, kan er niet begrepen worden dat u de enige bewijzen voor uw vete en het risico voor uw leven waarop u zich kan beroepen om nationale bescherming aan te vragen zou vernietigen. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw nood aan bescherming op basis van een vete met de familie van D. geen geloof kan worden gehecht. Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uw paspoort en uw identiteitskaart kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Deze stukken staven immers slechts uw identiteit en reisweg maar missen bewijskracht inzake uw asielmotief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/1, § 1 *juncto* artikel 57/6/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert als eerste aan dat de commissaris-generaal pretendeert de versnelde procedure te hebben toegepast en zijn verzoek om internationale bescherming aldus met recht en reden kennelijk ongegrond heeft kunnen verklaren. “Dit klopt niet”, zo stelt hij. Hij verwijst vervolgens naar de artikelen 57/6, lid 1, 2° en 57/6/1, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat of de commissaris-generaal nu van plan was om toepassing te maken van artikel 57/6/1, § 1, b), zoals hij volgens verzoeker beweert, of van artikel 57/6/1, § 1, f) van de Vreemdelingenwet, de beslissing van de commissaris-generaal te laat kwam om te kunnen pretenderen dat *in casu* een versnelde procedure werd toegepast. Hij meent dat indien de commissaris-generaal toepassing wou maken van artikel 57/6/1, § 1, b) van de Vreemdelingenwet, hij uiterlijk op 8 november 2021 een beslissing moest nemen, 15 werkdagen vanaf 15 oktober 2021.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal meende dat hij, zonder toepassing te hebben gemaakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond kon beschouwen conform de artikelen 57/6, eerste lid, 2° *juncto* 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent, volgens verzoeker, dat de commissaris-generaal meende dat hij het verzoek minder grondig moest onderzoeken en aldus een zwaardere bewijslast op de schouders van verzoeker mocht leggen. Hij meent dat de gevolgen hiervan vast te stellen zijn aan de hand van het oppervlakkig onderzoek dat de commissaris-generaal heeft gevoerd. Hij verwijst hiervoor ook naar het tweede middel. Dit is, aldus verzoeker, niet correct.

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing onherroepelijk is gevestigd, artikel 57/6/1, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden zijn, en (zijn zaak) moet worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In de uitwerking van het middel werpt hij nog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal heeft beslist dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat hij nood heeft aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal verklaarde de aanvraag om internationale bescherming, volgens verzoeker onterecht, kennelijk ongegrond.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal hem verwijt dat hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd op het gehoor bij de DVZ en bij wat hij verklaard heeft bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal). Dit is volgens verzoeker niet het geval. Verzoeker vindt dat de commissaris-generaal niet ernstig is in zijn kritiek. Volgens verzoeker zijn de verklaringen die hij heeft afgelegd helemaal niet inconsistent. Ze zijn juist hetzelfde maar meer gedetailleerd en uiteengezet. Verzoeker werpt op dat hij op de DVZ telkens werd onderbroken en er werd herhaald dat hij het kort moest houden en "*op DVZ alle tijd zou krijgen*" om over zijn problemen en zijn vrees te vertellen, hetgeen hij ook heeft gedaan. Volgens verzoeker kan hem dan ook niet verweten worden dat hij bepaalde zaken op de DVZ niet heeft vermeld.

Verzoeker geeft aan, verwijzende naar de notities van het persoonlijk onderhoud, dat hij zijn vrees en problemen uitvoerig heeft uiteengezet.

Verzoeker geeft aan dat hij niet weet waarom de familie van D.(...) zo gekant was tegen hun relatie. Verzoeker verklaart dat de familie hem verweet de reden te zijn waarom D.(...) niet slaagde voor haar studies en faalde voor haar examens. Gezien zij ook seksuele relaties hebben gehad voor het huwelijk, kon dit absoluut niet door de beugel voor haar familie, aldus verzoeker. Verzoeker vermoedt dat de familie hem daarom bedreigt, om de eer van D.(...) te proberen te redden.

Verzoeker brengt voorts aan dat hij niet naar de politie kon gaan omdat hij niets kon bewijzen en hij wist dat niet iedereen van D. haar familie zou veroordeeld worden. Zelfs als zouden zij veroordeeld worden dan zouden zij na een paar maanden terug vrijkomen en zou de situatie voor hem nog gevaarlijker zijn, aldus verzoeker. Hij geeft aan dat hij geen enkel vertrouwen had in de Albanese politie en dat zij hem zouden kunnen beschermen. Volgens verzoeker is corruptie nog steeds een zeer groot probleem en het vormt één van de voornaamste redenen waarom Albanië niet wordt toegelaten tot de Europese Unie. Verzoeker verwijst vervolgens naar algemene landeninformatie over Albanië. De commissaris-generaal beweert, volgens verzoeker, dat de Albanese autoriteiten allerhande maatregelen hebben genomen om corruptie aan te pakken en de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren. Verzoeker ontkent dit echter en stelt dat corruptie nog steeds dagelijks voorkomt en dat de gewone bevolking in Albanië tegen deze corruptie helemaal niets kan beginnen.

Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat de familie van D. evenmin consistent is in haar houding ten aanzien van verzoeker en diens relatie met hun dochter D., wijst verzoeker erop dat van hem niet kan worden verwacht dat hij een sluitend antwoord geeft op de houding en het doen en laten van derden. Hij meent dat de commissaris-generaal een zeer subjectieve beoordeling maakt, uiteenzet wat hij aannemelijk en consistent vindt, en verwerpt hetgeen verzoeker uiteenzette gezien het niet overeenkomt met diens eigen veronderstellingen. Verzoeker acht dit niet ernstig. Het geeft volgens hem blijk van een zeer gebrekkige en onzorgvuldige manier van onderzoeken.

Verzoeker stelt vervolgens dat de commissaris-generaal hem verwijt dat hij verschillende data heeft gegeven op de DVZ en het Commissariaat-generaal. Verzoeker stelt dat hij de data niet 'op een blaadje' heeft bijgehouden en dat hij dit ook al verklaarde op het gehoor. Daarnaast heeft hij door alle stress en hetgeen hem is overkomen hartritmestoornissen, paniekaanvallen en angstaanvallen. Hierdoor kan hij zich niet alles in detail herinneren, zo luidt het.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat op geen enkel ogenblik zijn vrees of het gevaar voor zijn leven bij terugkeer ten gronde onderzocht werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend onderzoeken schendt, volgens verzoeker, dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tevens de materiële motiveringsplicht schendt. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in recht en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, zo licht verzoeker toe.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat de commissaris-generaal meent dat hij beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Verzoeker merkt op dat hij heeft aangetoond dat dit niet het geval is.

Verzoeker wenst de bescherming van de Belgische autoriteiten. Hij vreest voor zijn leven in Albanië.

Verzoeker sluit af met de bemerking dat uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot zijn negatieve beslissing is gekomen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om te worden erkend als vluchteling, subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Ondergeschikt vraagt verzoeker dat de beslissing wordt vernietigd en wordt teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.1.3. Verzoeker voegt geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal, omdat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden waarbinnen de commissaris-generaal na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden een beslissing diende te nemen, geen versnelde procedure heeft kunnen voeren en ten onrechte besloot tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag de commissaris-generaal evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt "inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden".

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "in het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld

in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”.

Verzoeker leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen geheel ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat hij van een veilig land afkomstig is, dat zijn verzoek om internationale bescherming niet meer volgens een versnelde procedure (meer) mocht worden behandeld en dat zijn verzoek om internationale bescherming niet (meer) als kennelijk ongegrond mag worden beschouwd. Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn, dewelke een termijn van orde betreft, de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. In dit kader blijkt, dit in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In deze blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielpprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).*

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan: *“Een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwen vereist een volledig en ten gronde onderzoek van de aanvraag.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p. 113).*

Een schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet kan *in casu*, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen.

2.2.2. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij herhaaldelijk tracht te laten uitschijnen dat de commissaris-generaal zou hebben nagelaten om zijn verzoek om internationale bescherming op een gedegen wijze te onderzoeken. Uit het loutere gegeven dat er een versnelde procedure werd toegepast en dat er door de commissaris-generaal uiteindelijk werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming kan dit, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet worden afgeleid.

Verder kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker met voormeld betoog de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken van het dossier op loutere en aperte wijze miskent. Uit die inhoud blijkt duidelijk en genoegzaam dat verzoekers situatie en de door hem aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming wel degelijk en terdege werden onderzocht. Verzoeker kon aangeven of hij bijzondere procedurele noden had, werd gehoord door de DVZ en kon een vragenlijst invullen en verklaringen afleggen. Hij kreeg de kans om doorheen de loop van zijn procedure tot internationale bescherming documenten bij te brengen. Bovendien kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten gedurende het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, dat bijna drie uren duurde. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd hij bijgestaan door zijn advocaat. Eveneens werd door het Commissariaat-generaal de nodige informatie vergaard in het kader van en het nodige onderzoek gevoerd inzake de door verzoeker aangevoerde feiten, documenten en nood aan bescherming. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen uitdrukkelijk rekening en is hierop geschraagd. Dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet (grondig) zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker zich in dit kader beperkt tot de algemene bewering dat verweerder *“oppervlakkig onderzoek”* zou hebben gevoerd en *“zeer snel en zeer onzorgvuldig”* tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. Hij laat daarbij na om te preciseren en concretiseren welk(e) element(en) nader had(den) moeten worden onderzocht. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat verzoeker middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toevoegingen kon doen, de nodige verduidelijkingen kon aanbrengen en de nodige, door hem relevant geachte bijkomende elementen en informatie kon aanreiken. Verzoeker heeft deze mogelijkheid ook benut.

2.2.3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 18 januari 2021, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook in het recentste KB van 14 januari 2022 werd Albanië mee in de lijst van veilige landen van herkomst opgenomen.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116*).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming-, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.2.4. Na een grondige lezing van het administratief dossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Albanië te worden gedood door de familieleden van D. omdat zij de relatie van verzoeker met D. afwijzen.

Aan verzoekers relaas kan evenwel geen geloof worden gehecht, zo stelt de Raad in navolging van het Commissariaat-generaal vast.

2.2.5. Zo vertonen verzoekers (opeenvolgende) verklaringen meerdere en ernstige incoherenties en inconsistenties.

De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede grond het volgende aan:

“Vooreerst moet er vastgesteld worden dat meerdere tegenstrijdigheden uw asielrelaas ontsieren. Zo legt u afwijkende verklaringen af over de bedreigingen die u ontving. Op het CGVS verklaart u meermaals expliciet dat de bedreigingen van de familieleden van D.(...) eind augustus begonnen toen ze naar huis terugkeerde (CGVS, p.6,8). Als u herinnerd wordt aan uw uitspraak bij de DVZ dat u de laatste drie maanden voor uw vertrek uit Albanië bedreigd werd, zegt u opeens dat u bedreigd werd sinds de eerste dag dat u haar thuis ging ophalen (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16; CGVS, p.11). Gevraagd te vertellen over de bedreigingen die u voor eind augustus ontving, grijpt u deze kans niet om uw verklaringen te verduidelijken, maar zegt u droogweg dat u niets toe te voegen heeft (CGVS p.11). U moet

andermaal op de hierboven uiteengezette tegenstrijdigheden gewezen worden, waarna u er geen verklaring voor aanhaalt en slechts uw laatste versie herhaalt (CGVS, p.11). Aangezien de bedreigingen die u kreeg de kern van uw verzoek uitmaken, haalt deze tegenstrijdigheid het geloof in uw beschermingsnood ernstig onderuit. Zo geeft u expliciet als enige inhoud van de berichten aan dat ze stelden dat u D.(...) meenam, niet goed voor haar zorgde, haar afleidde tijdens haar examens en dat u haar moet laten vallen omdat ze u niet zomaar zouden vergeven (CGVS, p.8). U gevraagd waar u, gezien deze berichten en u bereidheid D.(...) op te geven voor vreest, voegt u opeens toe dat ze ook de boodschap "we gaan je doden" in deze berichten inlasten (CGVS, p.9). Nochtans kan er aangenomen worden dat een doodsb bedreiging zelf u wel bij zou blijven. Dat u de bedreiging zelf niet spontaan maar slechts na herhaaldelijk vragen kan vermelden, schaadt het geloof in uw vrees op vervolging.

Over de reactie van haar broers op D.(...) thuiskomst bent u evenmin consistent. Zo beweert u op het CGVS dat u geen idee heeft wat haar broers ervan vonden dat D.(...) naar huis terugkeerde eind augustus (CGVS, p.9). Twee maanden eerder wist u echter dat haar broers ertegen waren dat D.(...) terugkeerde (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Ook deze inconsistentie kan u niet uitklaren (CGVS, p.12). Voorts kunnen ook uw verklaringen over de afwijzende houding van de familie van D.(...) niet overtuigen. Als u eerst gevraagd wordt waarom de familieleden van D.(...) geen geschikte partner voor haar vonden, bekent u dat u de reden niet weet. U oppert wel dat ze misschien een koning wilden terwijl u een heel simpele jongen bent, maar u sluit af met de bedenking dat u het echt niet weet (CGVS, p.7). Met enige verbazing wordt u gevraagd of u D.(...) vroeg naar de reden voor de houding van haar familie. U antwoordt niet alleen bevestigend maar voegt er vreemd genoeg meteen de reden, die u enkele minuten eerder nog niet wist, aan toe (CGVS, p.7). Dat u door de vraagstelling ineens tot nieuwe inzichten komt is allesbehalve overtuigend. Daarnaast valt het op dat u meermaals afwijkende verklaringen over de duur van uw relatie laat optekenen. Bij de DVZ klonk het dat u sinds anderhalf jaar een relatie heeft met D.(...), terwijl u op het CGVS spreekt over een beëindigde relatie die bijna één jaar duurde (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 13; CGVS, p.4). Uiteindelijk komt u maar aan een relatie van zes maanden wanneer u verklaart dat ze van februari 2021 tot eind augustus 2021 duurde (CGVS, p.4). Als u op deze afwijkende verklaringen gewezen wordt, telt u opeens de contacten op de sociale media bij de duur van uw relatie op om uw uitspraken bij de DVZ te verklaren (CGVS, p.11). Aangezien er echter consequent gesproken wordt over de duur van uw relatie en niet van de voorafgaandelijke kennismakingsronde kan uw vergoelijking voor de inconsistentie niet overtuigen. Indien u daadwerkelijk een serieuze relatie met D.(...) had zou u de duur van deze relatie eenduidig moeten kunnen inschatten. Tenslotte bent u evenmin consistent in uw verklaringen over de maatregelen die u nam naar aanleiding van de bedreigingen. Na herhaaldelijk aandringen zegt u dat u als veiligheidsmaatregel enkel binnenbleef. Andere maatregelen trof u niet omdat u niet meer kon doen (CGVS, p.10). Nochtans zei u bij de DVZ dat u ook van telefoonnummer veranderde om de dreigberichten te vermijden (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Hierop gewezen besluit u met een eenvoudige bevestiging van uw uitspraak bij de DVZ (CGVS, p.10). Dat u dit niet spontaan kan opperen kan opnieuw allerminst overtuigen."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dienstige argumenten bij die aan het voorgaande afbreuk doen.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd: "Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Verzoekende partij heeft haar problemen om de DVZ kort moeten samenvatten. Haar verklaringen zijn helemaal niet inconsistent, zij zijn juist hetzelfde maar meer gedetailleerd en uiteengezet. OP de DVZ werd zij telkens onderbroken en er werd herhaald dat zij het kort moest houden en op de DVZ alle tijd zou krijgen om over haar problemen en haar vrees te vertellen, wat zij ook heeft gedaan. Het gaat dan ook niet op haar thans te verwijten bepaalde zaken niet te hebben vermeld op de DVZ."

Als eerste stelt de Raad vast dat verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal hem verwijt dat hij bepaalde zaken niet heeft vermeld op de DVZ, niet opgaat. Dit wordt immers nergens aan verzoeker verweten in de bestreden beslissing. Er wordt daarentegen louter vastgesteld dat zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het Commissariaat-generaal op verschillende punten incoherenties en inconsistenties bevatten.

Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat "Haar verklaringen zijn helemaal niet inconsistent, zij zijn juist hetzelfde maar meer gedetailleerd en uiteengezet." Verzoeker gaat met deze algemene en allerminst ernstige bewering namelijk geheel voorbij aan voormelde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, die alle steun vinden in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn opeenvolgende gehoren op de DVZ en het Commissariaat-generaal verschillende sterk uiteenlopende verklaringen aflegde die niet met elkaar te verzoenen vallen. De Raad ziet niet in, en verzoeker licht niet in het minst toe, hoe bv. zijn versies op de DVZ en het Commissariaat-generaal dat

de bedreigingen van de familieleden van D. eind augustus 2021 begonnen toen ze naar huis terugkeerde dan wel eerder al begin mei 2021 toen hij haar thuis ging ophalen, "juist hetzelfde maar meer gedetailleerd en uiteengezet zijn". Hetzelfde geldt waar verzoeker op het CGVS verklaarde geen idee te hebben wat D. haar broers ervan vonden dat hun zus naar huis terugkeerde eind augustus, terwijl hij eerder op de DVZ aangaf (te weten) dat haar broers ertegen waren dat D. terug naar huis kwam. Ook hier kan evenmin worden ingezien en verzoeker geenszins worden gevolgd dat het gaat om "*consistente verklaringen, juist hetzelfde maar meer gedetailleerd en uiteengezet.*" Verzoekers bewering is dan ook niet ernstig en gaat allerminst op.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, die volgens zijn allerminst ernstige uitleg dus geen tegenstrijdigheden zouden zijn, wijt aan het feit dat het gehoor op de DVZ kort was, dat hij er herhaaldelijk werd onderbroken en hem meermaals werd aangemaand het kort te houden, kan zijn verweer niet worden gevolgd en is dit evenmin ernstig. De Raad stelt namelijk vast dat verzoeker hier nooit eerder opmerkingen over heeft gemaakt over, laat staan eerder kritiek heeft geuit op zijn interview op de DVZ en het feit dat het kort was. Verzoeker maakte hier nooit eerder melding van, ook en zelfs niet toen de commissaris-generaal hem uitdrukkelijk op de contradicties en incoherenties in zijn verklaringen wees. Dat verzoeker hier nu (pas) voor het eerst mee afkomt, is dan ook geenszins ernstig.

Verzoeker heeft geheel nagelaten om op de DVZ eventuele problemen of belemmeringen, zo die er waren, te melden, minstens toont hij het tegendeel niet aan en vindt zijn huidige kritiek niet de minste grond in de gegevens in het administratief dossier. Verzoeker ondertekende daarentegen en daarenboven het verslag van zijn gehoor op de DVZ, nadat het hem in het Albanees werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn (administratief dossier, stuk 7, DVZ 'verklaring volgend verzoek' van 13 oktober 2021).

Verzoeker liet bovendien eveneens na om tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal eventuele kritiek of opmerkingen omtrent het verhoor op de DVZ te formuleren.

Dat verzoeker (pas) nu in zijn verzoekschrift met dergelijke kritiek op het gehoor op de DVZ op de proppen komt is dan ook, zo benadrukt de Raad, geenszins ernstig. Overigens, waar hij thans laat uitschijnen dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal gedetailleerder waren dan die afgelegd op de DVZ, gaat dit niet op voor al de elementen waaromtrent tegenstrijdigheden in zijn verklaringen werden vastgesteld. Zo gaf verzoeker op de DVZ bijvoorbeeld (wel al) een concrete en gedetailleerde uitleg omtrent de voorzorgsmaatregelen die hij naar aanleiding van de bedreigingen vanwege de familie D. nam, door er te verklaren dat hij van telefoonnummer veranderde om de dreigberichten te vermijden. Wanneer hij nadien tijdens zijn persoonlijk onderhoud, meermaals expliciet gevraagd naar de voorzorgsmaatregelen die hij nam, louter vermeldde dat hij als (enige) voorzorgsmaatregel enkel binnenbleef en dat hij geen andere maatregelen trof omdat hij niet meer dan dat kon doen, en de protection officer hem er vervolgens uitdrukkelijk op wees dat hij bij de DVZ nochtans had verklaard dat hij van telefoonnummer was veranderd, bevestigde hij louter zijn uitleg gedaan op de DVZ. Verzoekers versie op de DVZ was aldus uitgebreider en gedetailleerder dan die op het Commissariaat-generaal. Zoals ook in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, kon en mocht van verzoeker nochtans worden verwacht dergelijke elementen zoals de voorzorgsmaatregelen die hij zou hebben genomen zelf spontaan te vermelden, en dat hij hierover consistente en eensluidende verklaringen zou afleggen, *quod non*. Verzoeker kan die vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen bezwaarlijk toeschrijven aan het feit dat zijn gehoor op de DVZ korter was, aangezien het hier gaat om een belangrijk element in zijn relaas dat hij dus wel zelf spontaan aanbracht op de DVZ, doch nadien niet meer (uit eigen beweging) op het Commissariaat-generaal. Zoals eerder werd opgemerkt, mist verzoekers argumentatie in het verzoekschrift dat "*Het gaat dan ook niet op haar thans te verwijten bepaalde zaken niet te hebben vermeld op de DVZ.*", derhalve feitelijke grondslag en ernst, en in het bijzonder met betrekking tot het voorgaande.

Verder wordt in het verzoekschrift aangevoerd:

"Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens verschillende data te hebben gegeven op de DVZ en het CGVS. (...) Zoals verzoekende partij verklaarde op het gehoor, heeft zij de data niet op een blaadje bijgehouden. Daarnaast heeft zij door alle stress en hetgeen haar is overkomen hartrimtestoornissen, paniek- en agnstaanvallen. Hierdoor kan zij zich ook niet alles in detail herinneren."

De Raad acht het merkwaardig dat verzoeker niet kan inschatten hoe lang zijn relatie met D. duurde. Zijn verweer dat hij zich niet meer alles kan herinneren en dat hij niet alle data "op een blaadje" heeft

bijgehouden, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij omtrent de duur van zijn relatie met D. dermate uiteenlopende en strijdige verklaringen aflegde. Van verzoeker kon en mocht worden verwacht over dergelijke belangrijke elementen in zijn relaas -zijn relatie zou immers aan de basis liggen van al zijn problemen en de vrees die hij verklaart te koesteren- eenduidige verklaringen af te leggen, waar hij echter in gebreke blijft. De discrepantie in zijn verklaringen heeft bovendien geen betrekking op specifieke data, doch wel op een (ruimere) tijdsperiode. Aan verzoeker werden immers geen concrete en specifieke data gevraagd, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden. Verzoeker kwam zelf met specifieke tijdsspannen op de proppen, doch de duur van de periodes die hij noemde zijn niet met elkaar te verzoenen, zoals ook de commissaris-generaal terecht vaststelde. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarnaast duidelijk dat naar de duur van de relatie werd gevraagd en niet naar de periode dat verzoeker en D. elkaar kenden. Wanneer de commissaris-generaal verzoeker expliciet confronteerde met de vaststelling dat zijn verklaringen omtrent de duur van zijn relatie met D. onderling in strijd zijn met elkaar, ontkende hij dit zelf(s) niet, doch hield hij gewoon vast aan een van de versies die hij had gegeven. Het louter vasthouden aan één van die versies heft de tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen vanzelfsprekend niet op.

De Raad beklemtoont dat het louter vasthouden aan één (welbepaalde) versie van de feiten, hetgeen verzoeker meermaals deed wanneer hij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, (vanzelfsprekend) de vastgestelde contradictie(s) niet opheft of herstelt. De vaststelling dat verzoeker omtrent belangrijke elementen in zijn relaas zoals omtrent de duur van zijn relatie die aan de basis zou liggen van zijn verklaarde problemen en vrees, incoherente en contradictoire verklaringen aflegde, zet de geloofwaardig ervan, alsook verzoekers algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Waar verzoeker erop wijst dat *“zij door alle stress en hetgeen haar is overkomen hartrimtestoornissen, paniek- en agnstaanvallen”* heeft en *“Hierdoor kan zij zich ook niet alles in detail herinneren”*, kan zijn argumentatie niet worden gevolgd. In de eerste plaats dient erop gewezen dat de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en inconsistenties in verzoekers verklaringen geenszins betrekking hebben op “details”, zoals verkeerdelijk en vergeefs wordt voorgehouden in het verzoekschrift, doch wel op belangrijke elementen die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Daarnaast wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing in dit verband reeds op goede grond het volgende werd vastgesteld: *“U geeft aan dat u aan paniekaanvallen lijdt en hierdoor hartrimtestoornissen en moeite om u precies uit te drukken kunt ervaren (CGVS, p.2). Vooreerst dient er aangekaart dat u geen enkel stuk neerlegt om uw psychische aandoening te staven. Hoewel u uitdrukkelijk om dergelijke stukken gevraagd werd, daar u stelt dat u hiervoor in Albanië in behandeling was, liet u na medische attesten over te maken (CGVS, p.2,3,12). Bovendien kan er niet aangenomen worden dat uw psychische problemen uw deelname aan het persoonlijk onderhoud bemoeilijkten. Hoewel u meent dat het CGVS niets kan doen om u hierin bij te staan werd er u uitdrukkelijk gevraagd om telkens te melden wanneer u het moeilijk had (CGVS, p.2). Op geen enkel moment bracht u tijdens het persoonlijk onderhoud ter sprake dat u het moeilijk had. Noch brachten u of uw advocaat aan dat u omwille van uw psychische problemen moeite zou hebben om volwaardig aan het onderhoud deel te nemen (CGVS, p.12). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud kan evenmin afgeleid worden dat uw cognitieve vermogens door uw psychische problemen aangetast werden.”* Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift niet of nauwelijks op in, minstens laat hij na een medisch attest of enig ander concreet en dienstig element bij te brengen die op het voorgaande een ander licht kunnen werpen. Uit niets blijkt, bij gebrek aan enig attest, en verzoeker toont op generlei wijze aan dat hij medische/psychische problemen heeft, laat staan dat deze hem zouden belemmeren of verhinderen om concrete en coherente verklaringen af te leggen.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt derhalve geenszins de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties, inconsistenties en contradicties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. De vastgestelde tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig op de helling.

2.2.6. Voorts roepen verzoekers verklaringen omtrent de houding van de familie van D. vraagtekens op.

In het licht van de huidige argumentatie in het verzoekschrift dat *“Gezien zij ook seksuele relaties hadden gehad voor het huwelijk, kon dit absoluut niet door de beugel voor haar familie en verzoekende partij vermoedt dat zij haar daarom bedreigden, om de eer van D.(...) proberen redden.”*, acht de Raad het, net

als de commissaris-generaal, ten zeerste verwonderlijk en weinig plausibel dat de familie van D., toen zij van hun relatie op de hoogte kwamen, eerst op een huwelijk aandrongen, maar zij vervolgens een plotse ommezwaai maakten door D. alle contact met verzoeker te laten verbreken.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband pertinent vastgesteld:

“Voorts is de familie van D.(...) evenmin consistent in haar houding ten aanzien van u en uw relatie met D.(...). U geeft aan dat de familie van D.(...) aandrang op een huwelijk toen ze van jullie relatie vernam (CGVS, p.6). Vanuit haar conservatieve gedachtegoed behoort een meisje immers tot de familie van de jongen indien ze niet meer maagd is. Omdat D.(...) de traditionele regels negeerde en voorafgaand aan de relatie de toestemming van haar familie niet vroeg, schond ze de familie-eer en werd ze de facto verstoten, zo zegt u (CGVS, p.6). Hoewel haar familie een huwelijk als oplossing zag is het vreemd dat ze vier maanden later haar positie volledig herziet, D.(...) terug in de familie opneemt en het verbreken van alle contacten tussen u en D.(...) de gepaste oplossing lijkt. Dat de maagdelijkheid van D.(...) en de hypotheek die dit op een toekomstige verbintenis legt opeens geen bedreiging meer vormt voor de familie-eer en D.(...) na haar verstoting terug opgenomen wordt in haar familie is zeer verwonderlijk. Voor deze volledige ommekeer heeft u geen verklaring. U geeft slechts de weinig verhelderende respons dat u hun mentaliteit niet begrijpt en u ervanuit gaat dat ze in het begin niet nagedacht hebben (CGVS, p.6). Nochtans heeft u nadien nog contact gehad met D.(...). Ook al waren die contacten kort, u had ze kunnen aangrijpen om dit vreemde verloop uit te klaren (CGVS, p.8).”

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Verzoekers verweer in het verzoekschrift neemt niet weg dat van hem redelijkerwijze kon en mocht worden verwacht dat hij zelf enige poging zou ondernemen om de reden van die plotse ommezwaai te (proberen te) achterhalen. Dit geldt in het bijzonder nu verzoeker blijkens zijn verklaringen nadien nog contact heeft gehad met D. (Notities Persoonlijk Onderhoud, p. 8). Verzoeker blijkt nog steeds niet te weten wat de reden is van die grote ommekeer in de houding en het doen en laten van de familie van D. en hij biedt hiervoor dan ook (heden nog steeds) geen, laat staan een aannemelijke verklaring. Hoe dan ook vermag het, ook in het licht van de huidige opmerking in het verzoekschrift dat *“Gezien zij ook seksuele relaties hadden gehad voor het huwelijk, kon dit absoluut niet door de beugel voor haar familie en verzoekende partij vermoedt dat zij haar daarom bedreigden, om de eer van D.(...) proberen redden.”* verbazen, en getuigt het van een weinig logische en consistente manier van handelen, dat de familie van D. eerst op een huwelijk tussen D. en verzoeker aandrang om vervolgens vier maanden later D. alle contact met verzoeker te laten verbreken en zij verzoeker zelfs gingen bedreigen (met de dood). Dergelijke door verzoeker geschetste houding vanwege de familie van D. ten aanzien van de relatie van D. met verzoeker is, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, geenszins consistent. Deze door verzoeker geschetste gang van zaken, waarvoor hij geen, laat staan een aannemelijke verklaring weet te bieden, plaatst grote twijfels bij de waarachtigheid ervan, en meer algemeen bij het geheel van zijn verklaringen.

2.2.7. De Raad stelt verder, in navolging van de commissaris-generaal, ook vast dat verzoeker zelfs voor de hand liggende informatie niet naar voor kan brengen. Zo stelt de commissaris-generaal pertinent het volgende:

“Als belangrijke aanleiding voor de woede van haar familieleden jegens u wijst u op haar stopgezette opleiding aan de politieacademie. Haar familieleden zouden u de schuld voor haar slechte examens in de schoenen schuiven (CGVS, p.8,11,12). Gezien het belang dat haar familie en waarschijnlijk D.(...) zelf ook aan haar opleiding hechtten, is het opmerkelijk dat u niet kan aangeven wanneer deze examens precies plaats vonden, voor welke vakken ze gebuisd was of zelfs welke vakken ze had tijdens haar opleiding (CGVS, p.11-12). Indien D.(...) gedurende deze periode de weekends systematisch bij u doorbracht zou u beter op de hoogte mogen zijn van haar studieperikelen (CGVS, p.12).

Daarnaast valt het eveneens op dat u de namen van de broers van D.(...) niet kent noch kan u ook maar iets over hen vertellen (CGVS, p.7-8). Uw gebrek aan kennis doet niet enkel twijfelen aan uw daadwerkelijke relatie met D.(...) maar ook vooral aan het conflict dat u met haar familieleden gekregen zou hebben. Indien u daadwerkelijk gedurende de maanden dat u met haar samenwoonde en de daaropvolgende maanden dat u nog contact met D.(...) onderhield in conflict lag met haar familieleden en door één van haar broers met de dood bedreigd werd, kan er minstens verwacht worden dat u hun namen kent of er zelf navraag naar doet (CGVS, p.10).”

Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift niet in het minst op in, doch laat deze vaststellingen geheel ongemoeid. Zij blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker ontkracht noch weerlegt evenmin de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld:

“Tevens kan er niet begrepen worden dat u naar aanleiding van de bedreigingen de hulp van de Albanese politie niet inriep. U geeft aan dat u naliert dit te doen omdat u het conflict niet wilde verergeren. Zo vraagt u zich luidop af wat er met u zou gebeuren als een van de familieleden van D.(...) na drie maanden zou vrijkomen (CGVS, p.8-9). Aangezien u vreest om gedood te worden, is het allerm minst duidelijk hoe uw situatie nog zou kunnen verergeren met een klacht. Als u die vraag gesteld wordt, verandert u van denkpiste. U stelt nu niet meer dat een arrestatie door de politie hun wraaklust zou vergroten maar dat er geen gerechtigheid is om beroep op te doen. Aanwijzingen dat er geen gehechtheid is in Albanië heeft u echter niet (CGVS, p. 10). Uiteindelijk verdiept u zich verder in hypothetische situaties wanneer u verklaart dat u een klacht kan indienen, de politie hen kan oppakken en ze na drie of vier maanden voorhechtenis vrijgelaten kunnen worden door de rechtbank waarna ze zich kunnen wreken op u (CGVS, p.10). Uw uiteenzetting kan uw weigering om beroep te doen op nationale bescherming niet verklaren. Indien u daadwerkelijk vreest om gedood te worden in Albanië en u zelf erkent, dat de politie op basis van uw klacht actie zou ondernemen, is het allerm minst plausibel dat u nalaat dit te doen. Deze vaststelling ondergraft verder het geloof in uw nood aan internationale bescherming.”

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is, net als verzoekers algemene verwijzing naar algemene informatie over corruptie in Albanië, info die hij op generlei wijze op zijn persoonlijke situatie betreft, geenszins van aard aan het voorgaande afbreuk te doen.

2.2.8. Tenslotte constateert de Raad dat verzoeker tot op heden nalaat zijn verklaringen te staven met de dreigberichten waarover hij blijkens zijn verklaringen beschikt. De Raad neemt de argumentatie van commissaris-generaal over waar die op goede grond vaststelt:

“Tenslotte laat u na uw verklaringen te staven door uw dreigberichten niet neer te leggen. Ondanks uw initiële weigerachtigheid toont u zich namelijk bereid om de twee berichten die u in België ontving aan het CGVS over te maken (CGVS, p.4,5,12). Desalniettemin heeft het CGVS geen stukken van u mogen ontvangen binnen de afgesproken termijn (CGVS, p.5,12). Indien u daadwerkelijk over stukken beschikt die uw beschermingsnood kunnen aantonen, is het niet ernstig dat u deze stavingstukken niet alleen niet spontaan en zo snel mogelijk, maar zelfs niet na uitvoerig aandringen van het CGVS overmaakt. Deze lakse houding valt niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke nood aan bescherming. Evenzo is het weinig aannemelijk dat u de dreigementen die u in Albanië reeds ontving zomaar verwijderde (CGVS, p.5). Uw uitleg dat u er niet bij stilstond dat u ze nog nodig zou hebben kan geen verklaring bieden (CGVS, p.5). Uw antwoord op de dreigberichten bestond er immers in om in het buitenland internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p.8). Dat u uw eerdere ervaringen met de Belgische asielprocedure in gedachten ervoor koos om uw bewijsmateriaal te vernietigen is allesbehalve plausibel. Zelfs indien – in tegenstelling tot uw verklaringen – uw eerste gedachten niet naar een verzoek om internationale bescherming uitgingen, kan er niet begrepen worden dat u de enige bewijzen voor uw vete en het risico voor uw leven waarop u zich kan beroepen om nationale bescherming aan te vragen zou vernietigen.” (eigen onderlijning)

Verzoeker voert niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van voormelde vaststellingen. Deze blijven dan ook gehandhaafd.

2.2.9. Aan verzoekers relaas kan, gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, geen geloof worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Uit niets blijkt dat er op heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.2.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd: *“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

2.2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenfinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Er werd, in weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen, waarover in de bestreden beslissing aan de hand van een diepgaande analyse en doorgedreven onderzoek omstandig en gedetailleerd wordt gemotiveerd. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.2.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.14. Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

2.2.15. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond en kunnen derhalve niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.2.16. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS